

German “Democracy”: The Regime Bans Political Parties It Doesn’t Like

 Lee esto en Español

دموکراسی ناقص در آلمان: تشدید تنش ها
برای ممنوعیت حزب آلترناتیو

نویسنده: جوزف سولیس مالن

ترجمه شده توسط AI

تدوین و نشر در مدرسه اقتصاد سیاسی

ایران

@PoliticalEconomy_School

در دموکراسی‌ها، احزاب باید در صندوق‌های رأی به صعود و سقوط بپردازند. با این حال، در آلمان، یک مقررہ از قانون اساسی پس از جنگ اجازه می‌دهد که احزاب سیاسی در صورتی که به عنوان "تهدیدی برای دموکراسی" شناخته شوند، ممنوع شوند. این ابزار قانونی منحصر به فرد تنها دو بار مورد استفاده قرار گرفته است: بار اول علیه حزب ریح سوسیالیستی (SRP) در سال 1952 و بار دوم علیه حزب کمونیست آلمان (KPD) در سال 1956. امروز، این ابزار قانونی دوباره در کانون بحث‌های سیاسی قرار دارد و خواسته‌های

فزاینده‌ای برای ممنوعیت حزب
"راست‌گرای" آلترناتیو برای آلمان (AfD)
مطرح شده است.

این تلاش سؤالات عمیقی را درباره ماهیت
دموکراسی، هم در آلمان و هم در سایر
نقاط جهان، مطرح می‌کند. آیا حزبی که در
انتخابات آزاد میلیون‌ها رأی کسب می‌کند،
می‌تواند واقعاً تهدیدی برای دموکراسی
باشد؟ یا اینکه نهادهای آلمان از طریق
استفاده از مقررات قانونی، در تلاشند تا
مخالفت‌های سیاسی را تحت پوشش
حفاظت از نظم دموکراتیک سرکوب کنند؟

تاریخچه ممنوعیت احزاب در آلمان

قانون اساسی آلمان، که به عنوان قانون
اساسی بنیادی (Grundgesetz) شناخته

می‌شود و در سال 1949 تصویب شده است، شامل ماده 21 است که به دیوان قانون اساسی فدرال اجازه می‌دهد احزابی را که به دنبال تضعیف یا لغو "نظم دموکراتیک آزاد بنیادی" هستند، ممنوع کند.

اولین مورد استفاده از ماده 21 در سال 1952 با ممنوعیت حزب ریخ سوسیالیستی (SRP) بود، که جانشینی برای حزب نازی بود. SRP به طور علنی مشروعیت جمهوری فدرال را رد کرد و بنابراین دیوان حکم داد که این حزب تهدیدی مستقیم برای نظم قانونی است و دستور به انحلال آن داد.

چند سال بعد، در سال 1956، حزب کمونیست آلمان (KPD) با همان سرنوشت

مواجهه شد. اگرچه این حزب به ترویج
سرنگونی خشونت‌آمیز نمی‌پرداخت، اما
به‌عنوان مخالف اصول دموکراسی لیبرال
و نزدیک به کمونیسم شوروی دیده
می‌شد. دیوان بار دیگر به نفع ممنوعیت
رأی داد و ایده‌ای را تثبیت کرد که
افراط‌گرایی سیاسی از هر نوعی جایی در
آلمان پس از جنگ ندارد.

از آن زمان، تنها دو تلاش جدی برای
ممنوعیت احزاب وجود داشته است، که
هر دو علیه حزب دموکرات ملی (NPD)
بوده است، در سال‌های 2003 و 2017.
تلاش اول به دلیل اشتباهات رویه‌ای
شکست خورد و دوم به دلیل اینکه حزب
بسیار کوچک و بی‌اهمیت‌تر از آن بود که
تهدید واقعی به شمار بیاید، رد شد.

و بحث جدید درباره ممنوعیت AfD | احزاب

اکنون، در سال 2024، خواسته‌ها برای استفاده از این ابزار قانونی فوق‌العاده علیه آلترناتیو برای آلمان (AfD) افزایش یافته است. AfD که در سال 2013 به عنوان یک حزب یوروسکپتیک تأسیس شد، از آن زمان به سمت یک پلتفرم ملی‌گرایانه و پوپولیستی تغییر مسیر داده است. این حزب حمایت انتخاباتی قابل توجهی کسب کرده است، به ویژه در شرق آلمان، و به طور منظم بالای 20٪ در سطح کشور رأی‌گیری می‌کند. صعود آن، نهادهای سیاسی آلمان را به شدت نگران کرده است که آن را تهدیدی نه تنها برای سیاست داخلی بلکه همچنین برای اتحادیه اروپا

می‌دانند.

فشار برای ممنوعیت AfD مدتی است که آغاز شده است. در سال 2021، آژانس اطلاعات داخلی آلمان، دفتر فدرال حفاظت از قانون اساسی (BfV)، AfD را به عنوان "تهدید افراطی بالقوه" طبقه‌بندی کرده و آن را تحت نظارت قرار داد. یک حکم اخیر از سوی یک دادگاه عالی آلمانی در ماه مه 2024 این طبقه‌بندی را تأیید کرد و حق ادامه نظارت بر فعالیت‌های حزب را به خدمات امنیتی اعطا کرد.

در ژانویه 2024، بوندستاگ (پارلمان آلمان) درباره امکان درخواست رسمی از دیوان قانون اساسی برای بررسی ممنوعیت حزب آلترناتیو برای آلمان

(AfD) بحث کرد. این پیشنهاد که توسط سیاستمدار CDU، مارکو واندرویتز، مطرح شد و مورد حمایت 124 نماینده از احزاب مختلف قرار گرفت، به بررسی این موضوع می‌پرداخت که آیا برنامه و بلاغت AfD نقض قانون اساسی آلمان است یا خیر. زمان‌بندی این بحث قابل توجه بود، زیرا تنها یک روز پس از آنکه CDU تحت رهبری فریدریش مرز به‌طور بحث‌برانگیزی با AfD در رأی‌گیری مربوط به مهاجرت همکاری کرده بود، صورت گرفت. این لحظه شکاف‌های عمیقی را در میان راست‌گرایان سیاسی آلمان نشان داد و تمایل روزافزون نهادهای حاکم را برای بررسی اقدامات شدید علیه رقیب ملی‌گرای خود نمایان کرد.

یک گروه حاشیه‌ای نیست؛ این حزب AfD

میلیونها رأی در انتخابات آزاد و عادلانه
کسب کرده است. در یک دموکراسی
کارآمد، احزاب نامحبوب یا حتی رادیکال
باید در صندوق‌های رأی با آنها مقابله
شود، نه از طریق احکام قضایی.

طرفداران ممنوعیت AfD استدلال
می‌کنند که بلاغت و سیاست‌های این
حزب، به ویژه موضع سختگیرانه‌اش در
مورد مهاجرت، مخالفت با ادغام اتحادیه
اروپا و ادعای ارتباط با گروه‌های افراطی،
آن را به یک تهدید جدی برای نظم
دموکراتیک آلمان تبدیل کرده است. با این
حال، منتقدان اشاره می‌کنند که احزاب
ملی‌گرا مشابهی در دیگر نقاط اروپا وجود
دارند، مانند حزب ملی‌گرای مارین لوپن در
فرانسه یا برادران ایتالیا به رهبری
جورجیا ملونی (که در حال حاضر در رم

در قدرت است)، اما آنها در چارچوب دموکراتیک عمل می‌کنند و ممنوع نشده‌اند.

علاوه بر این، ممنوعیت AfD احساساتی را که به صعود آن کمک کرده‌اند، از بین نخواهد برد. اگر چیزی باشد، ممکن است حامیان آن را بیشتر رادیکال کند و روایت سرکوب نخبگان را تقویت کند و شکاف‌ها را در جامعه آلمان عمیق‌تر کند.

|| اتحادیه اروپا و تصویر بزرگ‌تر

حرکت برای ممنوعیت AfD نمی‌تواند از زمینه وسیع‌تر اروپایی جدا شود. این حزب خود را به عنوان منتقد سرسخت اتحادیه اروپا معرفی کرده و خواستار بازپس‌گیری حاکمیت ملی آلمان و حتی خروج از یورو است. این موضع آن را در

تضاد مستقیم با اجماع pro-EU قرار می‌دهد که بر نخبگان سیاسی آلمان حاکم است.

از منظر بروکسل، صعود AfD یک چالش جدی به شمار می‌رود. آلمان ستون فقرات اقتصادی و سیاسی اتحادیه اروپا است و تغییر ملی‌گرایانه در برلین می‌تواند انسجام این بلوک را تهدید کند. اتحادیه اروپا قبلاً با دولت‌های ملی‌گرا در مجارستان و لهستان دچار تنش شده است؛ حضور قوی AfD در آلمان این تنش‌ها را به سطح جدیدی خواهد رساند.

به همین دلیل، بسیاری از نخبگان آلمانی و همچنین در نهادهای اروپایی احتمالاً ممنوعیت AfD را به عنوان یک حمله پیشگیرانه علیه یک جنبش ضد اتحادیه

رو به رشد می‌بینند. اما توسل به مکانیزم‌های قانونی برای سرکوب نارضایتی تنها نگرانی‌ها درباره سلامت دموکراسی در اروپا را افزایش می‌دهد.

ما همه با دقت انتخابات آلمان را در اواخر این ماه دنبال خواهیم کرد تا ببینیم آیا AfD به صعود خود ادامه می‌دهد یا خیر.

